

законів.

Отже, підсумовуючи все вищенаведене, реалізація потреб особистості потребує ефективного функціонування принципу верховенства права.

1. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. Львів : Край, 2007. с. 341–342.

2. Головатий С.П. Верховенство права: юридичний принцип, який в Україні офіційно визнано та який має діяти. *Українське право*. 2006. №1. С. 85–90.

Роман КАРПЕНКО

старший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ АГРАРНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Актуальність теми дослідження зумовлюється передусім тим, що на сьогоднішній день законодавство, що регулює аграрно-правові відносини, має низку недоліків, які необхідно вдосконалювати і покращувати. Дивлячись на те, що Україна має курс на євроінтеграцію, то аграрне законодавство, на жаль, не зовсім відповідає вимогам саме європейських країн. Саме тому дослідження недоліків і, як наслідок, пошук шляхів його покращення постає на передній план у юридичній науці та практиці.

Досить велика кількість науковців розглядали і продовжують розглядати дане питання, серед яких можна виокремити таких, як: В. Андрейцев, Ц. Бичкова, І. Дмитренко, П. Кулинич, З. Павлович, В. Семчик, Н. Титова, Ю. Шемшученко, М. Шульга, В. Янчук тощо.

Якщо ж починати з недоліків аграрного законодавства України, то основним недоліком є велика кількість нормативно-правових актів, якими регулюється аграрно-правовий сектор. Нормативно-правові акти, які регулюють аграрну політику в державі, мають дуже розгалужену систему в порівнянні навіть з іншими галузями права. Це передусім, по-перше, широке коло законів, які безпосередньо регулюють аграрно-правові відносини, а по-друге, безліч підзаконних нормативно-правових актів, серед яких можна виокремити велику кількість Постанов Кабінету Міністрів України, Указів та Розпоряджень Президента України, Актів Міністерства аграрної політики та продовольства України, а також відомчих та локальних нормативно-правових

актів тощо.

Іншим недоліком, який виходить з попереднього, є те, що самі правові норми, що регулюють аграрні правовідносини, містяться у різних галузях права, наприклад, земельному, господарському, екологічному тощо. Такий недолік аграрного законодавства характеризується певною розкиданістю норм, що регулюють дані правовідносини, а також тим, що досить велика кількість норм знаходяться безпосередньо у відомчих чи локальних нормативно-правових актах, які так само можуть суперечити нормам відповідної галузі права або є можливість їх тлумачення з різних боків.

Ще одним, не менш важливим недоліком є те, що досить часто можна зустріти таке, що норми аграрного права регулюють одне й те саме питання, проте з різних точок зору. Тобто одне й те саме питання може вирішуватись абсолютно по-різному. Це може бути приводом для оспорювання судових рішень адвокатом у разі незгоди з судом першої інстанції.

Саме ці проблеми і обумовлюють недоліки не тільки аграрного законодавства, а й аграрної правотворчості України загалом.

Як можна побачити, аграрне законодавство в Україні має досить велику кількість недоліків, які необхідно покращувати.

Переходячи до шляхів вдосконалення недоліків аграрного законодавства України, то передовсім необхідно звернути увагу саме на проблему некодифікованості нормативно-правових актів і знаходження норм права, що регулюють аграрні правовідносини у різних галузях права. Тому, на мою думку, насамперед необхідно систематизувати нормативно-правові акти, що регулюють аграрні відносини внаслідок прийняття Аграрного кодексу, який міг би регулювати усі відносини аграрно-правового сектору.

Одні науковці у своїх працях, досліджуючи саме питання покращення аграрного законодавства, також підтримуються єдиної думки, що необхідне прийняття Аграрного кодексу України задля уникнення деяких недоліків теперішнього законодавства.

Інші ж оперують тим, що необхідно не кодифікувати нормативно-правові акти, а їх систематизувати і на це є декілька обставин:

- по-перше, якщо кодифікувати усі нормативно-правові акти, які регулюють аграрні відносини в один кодекс, то він буде досить величезним за своїм обсягом;

- по-друге, характерною особливістю аграрного законодавства є те, що воно регулюється величезною кількістю відомчих та локальних актів, які є невід'ємною складовою правової системи, елементом демократизації суспільства, органічно їй притаманний, який виконує цілеспрямовану діяльність з правового опосередкування суспільних відносин на підставі закону, а також має похідний характер щодо загальнодержавного правового регулювання, представляє недержавну сферу правового регулювання [1]

Отже, виходячи з цих двох положень, вчені і досі дискутують з приводу того, необхідно кодифікувати чи систематизувати нормативно-

правові акти аграрно-правового регулювання. Проте більшість, все ж таки, схиляються саме до кодифікації нормативно-правових актів, адже у новоствореному Аграрному кодексі необхідно відобразити як особливості сучасних аграрно-правових суспільних відносин, так і організаційно-правові форми і методи господарювання, а також функціонування рівноправності усіх форм власності суб'єктів господарювання.

Г. Білека А. А. Локальні нормативно-правові акти сільськогосподарських кооперативів : автореф. дис... на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.06 / А. А. Білека. Класичний приватний університету. Запоріжжя, 2011

Наталія МИКИТЧУК

кандидат історичних наук

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ,
м. Дніпро, Україна)*

ЦЕНТРАЛЬНОАЗІЙСЬКИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Україну як незалежну державу країни Центральної Азії визнали у грудні 1991 – січні 1992 рр. Першими в регіоні українську незалежність визнали Киргизька Республіка та Туркменістан, а вже згодом – Казахстан, Таджикистан та Узбекистан. Україна встановила дипломатичні відносини зі всіма країнами регіону у 1992 р., започаткувавши дипломатичний діалог на принципах взаємної поваги, невтручання у внутрішні справи, відмови від будь-яких інструментів зовнішньополітичного тиску один на одного [1].

Ще у 2011 р. експерти визнали обмеженість результатів зовнішньої політики України, орієнтованої лише в європейському напрямку. При цьому зазначалося, що Україні вкрай необхідна нова євразійська політика, стратегічною метою якої має бути сприяння входженню України до числа найбільш розвинених країн світу. На думку дослідників, євразійська політика України не суперечила проєвропейському зовнішньополітичному курсу держави, оскільки дозволяла їй бути рівноправним партнером Європейського Союзу у просуванні Східноєвропейської політики, а також знаходити та ефективно використовувати збіги інтересів України та Європейського Союзу в Центральній Азії [2].

Для країн Центральної Азії Україна як партнер мала такі переваги: транзитний потенціал країни (енергетичний та транспортний); відносно високий у порівнянні з країнами Центральної Азії технологічний рівень розвитку промисловості; наявність висококваліфікованих кадрів і системи їх підготовки для різних галузей промисловості, науки тощо. Значний потенціал